

jarkowski

JACEK MACIEJ JARKOWSKI

Jacek Maciej Jarkowski urodził się 12 stycznia 1938 roku w Warszawie. Tam też w 1952 roku ukończył szkołę podstawową, a w 1956 roku liceum ogólnokształcące. W 1957 roku podjął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1964 roku, otrzymując dyplom magistra inżyniera ze specjalnością Radiokomunikacji, w 1975 roku otrzymał stopień doktora na Wydziale Elektroniki tej Uczelni. Jeszcze przed ukończeniem studiów rozpoczął pracę w Katedrze Urządzeń Radiotechnicznych Politechniki Warszawskiej. W 1964 roku podjął obowiązki nauczyciela akademickiego w tejże katedrze, a następnie (po reorganizacji), w Instytucie Radioelektroniki, jako asystent (1964–1975) i później — starszy asystent, zaś w latach 1976–2003 jako adiunkt. W latach 1982–1988 pełnił funkcje sekretarza naukowego w Komitecie Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, wicedyrektora ds. dydaktyki w Instytucie Radioelektroniki (1988–1992), kierownika Zakładu Radiokomunikacji (1997–1999) kierownika Podyplomowego Studium Radioelektroniki oraz Wieczorowych Studiów Zawodowych na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej. W związku z wygaśnięciem ustawowych uprawnień nauczyciela mianowanego, w 2002 roku podjął pracę w Instytucie Łączności na stanowisku adiunkta, pozostając w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej na cząstkowym wymiarze etatu technicznego starszego specjalisty i później głównego specjalisty.

W 2003 roku przeszedł na emeryturę, nie porzucając czynnej pracy zawodowej.

W ramach swoich obowiązków dydaktycznych opracował prowadzone przez siebie wykłady: „Anteny i propagacja fal radiowych”, „Radiodyfuzja satelitarna” oraz „Wzorce częstotliwości”, wraz z materiałami pomocniczymi dla słuchaczy. Był inicjatorem powstania w Instytucie Radioelektroniki Politechniki Warszawskiej „Laboratorium anten”, dla którego opracował trzy pierwsze ćwiczenia. W okresie bezmała 40-letniej pracy dydaktycznej był promotorem 120 prac magisterskich i inżynierskich.

Od początku swej pracy na Politechnice Warszawskiej Jacek Jarkowski brał czynny udział w badaniach. W latach sześćdziesiątych uczestniczył w pracach nad budową wysokostabilnych kwarcowych wzorców częstotliwości w zespole kierowanym przez profesora Stefana Hahna. Wytworzone przy jego udziale wzorce częstotliwości znalazły zastosowanie w Krajowej Służbie Częstotliwości Wzorcowej. W ramach tej służby wytworzone wzorce stabilizowały falę nośną długofalowej Radiostacji Centralnej Polskiego Radia początkowo

Słowa kluczowe

- radiokomunikacja
- technika antenowa
- sieci bezprzewodowe

J

w Raszynie, a następnie w Konstancynie. Emisja stanowiła system odniesienia dla lokalnych wzorców częstotliwości w całym kraju. W celu umożliwienia korzystania z emisji częstotliwości wzorcowej w Instytucie Radioelektroniki zbudowano (1970–1976) serię odbiorników częstotliwości wzorcowej, tzw. wtórnych wzorców częstotliwości, których był współtwórcą. Kontynuacją prac nad generacją częstotliwości wzorcowej była budowa stanowisk pomiaru częstotliwości z dokładnością 10^{-12} . Pod jego kierunkiem zbudowany został miernik częstotliwości wzorcowej z tzw. powielaniem odchyłki częstotliwości, co umożliwiło pomiar metodą cyfrową.

W 1966 roku odbył półroczny staż naukowy w Marconi Instruments Ltd. w St. Albans, Wielka Brytania. Uczestniczył też w krótkoterminowych kursach zawodowych m.in. w USA, we Francji i Włoszech.

Od 1991 roku prowadził prace nad wdrożeniem w Polsce radiofonii cyfrowej na falach poniżej 30 MHz. Kierował wyodrębnionym projektem badawczym zamawianym (PBZ) Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, w wyniku którego powstał (2008–2011) doświadczalny nadajnik DRM pracujący na częstotliwości 27 MHz. Za pośrednictwem tego odbiornika zostały przeprowadzone pierwsze w Polsce emisje radia cyfrowego w formacie DRM. W latach 2005–2006 kierował polskim udziałem w Sieci Doskonałości 6. Programu

Ramowego IST UE „TARGET” — *Top Amplifier Research Groups in a European Team*. W latach 1980–1990 kierował pracami zespołu zajmującego się zaawansowanymi metodami syntezy charakterystyk promieniowania anten.

W 2002 roku podjął pracę w Instytucie Łączności, gdzie m.in. kierował polskim udziałem w Sieci Doskonałości 5. Programu Ramowego IST UE „NEXWAY” — *Network of Excellence in Wireless Application and Technology — Membership* (2004–2006) i następnie — 6. Programem Ramowym IST „CRUISE” — *Creating Ubiquitous Intelligent Sensing Environments, Network of Excellence on the Application and Communication Aspects of Wireless Sensor Networking*. Doświadczenia wyniesione ze współpracy międzynarodowej w ramach Sieci Doskonałości pozwoliły na rozwinięcie tematyki inteligentnych bezprzewodowych sieci sensorowych.

Za osiągnięcia w pracach dydaktycznych i naukowych był wyróżniony nagrodami zespołowymi Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego (1969), Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1975), wielokrotnie nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej oraz odznakami — złotą „Zasłużony dla Resortu Łączności” (1979) i srebrną „Za zasługi dla Rozwoju Przemysłu Maszynowego” (1986). Jest odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

Jest żonaty, ma jednego syna.

